

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNİN GENİŞLEME VE BÜYÜK DEVLET OLMA RÜYASI

Nurcan OFLAZOĞLU*
Ali YILMAZ**

Araştırma Makalesi/Research Article

Atıf/Cite as: Oflazoğlu, N. ve Yılmaz, A. (2023). Amerika Birleşik Devletlerinin Genişleme ve Büyük Devlet Olma Rüyası. *DÜMAD* (Dünya Multidisipliner Araştırmalar Dergisi), 6(Prof. Dr. Durmuş Ali Arslan Özel Sayısı), 261-286.

Özet

Dünya tarihinde önemli bir yeri olan Amerika'nın keşfi ve beyaz adamın bu toplarlara yerleşmesi, bir zamanların Doğu dünyasının Avrupalılar için ne tür gizemler taşıyor ise, şimdilerde doğulular için de aynı gizemlere sahip, bir büyük hadisedir.

Bu büyük hadisenin özellikle 19. yüzyıldan sonra Avrupa ve Asya kıtalarında tanınması ve her alanda ilişkiler kurulmasıyla başlayan çözülme dönemi, aslında her şeyin tüketildiği, sahip olunanın el değıştirdiği ve bilinmezlerin ortadan kaldırıldığı yeni bir dönemi oluşturur. Bu dönem artık yerli Amerikalıların olmadığı, Avrupalı Amerikalıların yaşadığı bir dönem olması hasebiyle, doğulu ya da Asyalı insan tipi o büyük merakı ile baş başa bırakılmıştır. Bundan sonraki Amerika, hür dünyanın bir parçasıdır ve artık gizlenmeden bütün bir tarihin oluşumuna katkı sunacak her türlü imkana sahiptir. Bu yönüyle o gizemler ülkesini ilk elden tanıyacak bir tarih anlayışının gelişmesi, doğulu insanın hafsalasındaki o karanlık dönemi de aydınlatması açısından büyük imkan sağlamıştır.

Bu makale Bryn O'Callaghan tarafından yazılmış olan *An Illustrated History Of The USA*, Longman Group UK Limited 1990 çalışmanın bir bölümünü sunmaktadır ve bu bölüm Amerikalı beyaz adam ile Pasific'li yerlilerin ilk buluşmalarını ortaya koymaktadır. Makale Beyaz Adamın küstahlığı karşısında, yerli Amerikalının dürüst ve katlanılabilir yaşamını gözler önüne sermektedir.

Anahtar Kelimeler: Amerika, Avrupa, Yerli, Beyaz, Pasific.

* Okul Müdürü, Sümerler Ortaokulu, nurcanoflazglu2018@gmail.com, Orcid: 0000-0003-0123-6050

** Okul Müdürü, Sümerler Ortaokulu, aliyiyilmaz8@gmail.com, Orcid: 0000-0002-9966-1014

Abstract

The discovery of America, which has an important place in world history, and the settlement of the white man in these lumps is a great event that has the same mysteries for the easterners as the Eastern world once held for Europeans.

The disintegration period, which started with the recognition of this great event especially in Europe and Asia after the 19th century, and the establishment of relations in every field, actually constitutes a new period in which everything is consumed, possessions change hands and unknowns are eliminated. Since this period was a period when there were no Native Americans, but European Americans lived, the eastern or Asian human type was left alone with its great curiosity. The next America is a part of the free world and has every opportunity to contribute to the formation of an entire history without being hidden anymore. With this aspect, the development of an understanding of history that will introduce that land of mysteries at first hand has provided a great opportunity in terms of illuminating that dark period in the memory of the eastern people.

This article presents part of An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990 work by Bryn O'Callaghan, which reveals the first meeting of American white man and Pacific native. The article reveals the honest and bearable life of the Native American in the face of the White Man's arrogance.

Keywords: America, Europe, Native, White, Pacific.

Giriş

1490'lı yıllarda Kristof Kolombu ile başlayan dünyayı yeniden keşif macerası, Hindistan yolu aranırken bir rastlantı sonucu ilk defa yeni bir toprağın keşfiyle sonuçlanmıştır. Bilinen dünyanın dışında kalan bu toprak parçası Pasific Okyanus'unun karşı tarafında bulunan ve bilinmezlerle dolu yeni bir karalar ve adalar silsilesinden oluşmaktaydı. Bu topraklara ilk gelen Kristof Kolombus'un olduğu düşünülüyor olsa da aslında Arap Tüccar Gemileri'nin çok daha eski zamanlarda bu topraklarla ilişki kurdukları ve hatta buralara kadar mal taşıdıkları Piri Reis'in hazırlamış olduğu büyük dünya atlasından anlaşılmaktadır. Onun yapmış olduğu bu harita Amerika'nın bir keşif sonucu değil, aslında bilinen bir yer olarak beyaz adam tarafından istilasından başka bir şey değildi. Kolombus gibi maceracı kimliklerin altın bulma merakının sonucunda ulaşılması ve geçilmez olduğu düşünülen Pasific Okyanus'u aşmış ve yerli kabilelerin yaşadığı, uygar dünya olan Avrupa ve Asya'dan tecrit edilmiş bir şekilde kalmış olan bu yeni dünyanın keşfi, ilk başlara pek önemsenmemiştir.

Avrupa'nın ezik insanların yerleşmeye başladığı bu çorak ve zor koşulların dünyası, zamanla yerlilerden alınarak yeni bir yaşama kapılarını açtıktan sonra, iklimi, doğası, toprağı, yaşam koşullarıyla benzersiz bir nimet sunmaya başlaması, söz konusu toprakların tamamının keşfine başlanmasına ve dünyanın üçte birinin bulunduğu muazzam bir keşfin kapılarının açılmasını ve yeni bir doyum imkânı yaratılmasını sağlamıştır.

Aç gözlü Avrupalıların boyunduruğunda başlayan bu yeni yaşam, barışın hakim olduğu Amerika topraklarını kısa bir zaman sonra kaosun ve kargaşanın merkezi haline getirmiş, beyaz adamın vahşi çehresiyle nerede ise yerlilerin hiç yaşamadığı yeni bir dünya yaratılmaya başlanmıştır. Amerika'da yerli olmak demek hiçbir hak ve yetisi olmayan vasıfsız bir mahluk ile aynı olmak demektir.

Beyaz adamın Amerika'ya getirmiş olduğu bu yeni anlayış, Avrupa'nın binlerce yıllık geçmişinden kaçan ezik Avrupalılar tarafından icra ediliyor olması da bir büyük muammanın diğer bir vechesi olarak kalmıştır.

Bu makalede Bryn O'Callaghan'ın bakış açısıyla Avrupalıların yaratmış olduğu yeni Amerika'nın ilk yerleşim zamanları hakkında bilgiler bulunmaktadır. Bu bilgiler ışığında Amerika'nın yerlileri ve yeni meskunları arasındaki ilişkilerin bir çeşit özetini yansıtacak olan makale, ilk defa da olsa Amerika'nın arka yüzünün küçük bir tanıtımını yapmaktadır. Türk tarih literatüründe pek fazla bilinmeyen *An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990* adlı eser kurgusuyla, Amerika'nın kuruluş yıllarının ilk fotoğraflarını sunması açısından önemli bir yere sahip olduğu düşünülmektedir.

Büyüme Yılları

Amerika Birleşik Devletleri'nin Britanya ile savaşları sırasında, Amerikan kolonilerinde arazi kıt ve daha pahalı hale gelmiştir. 1783'ten sonra, Paris Antlaşması'nın Amerika Birleşik Devletleri'ne verdiği Appalachian Dağları ile Mississippi Nehri arasındaki yeni topraklarda giderek daha fazla insan küçüklere yöneldi. Sadece baltalar, silahlar ve bol miktarda özgüvenle donanmış topluluklar, yeni çiftlikler ve vahşi doğadan yerleşim yerleri yapmak için dağları aşarak yolculuk ettiler¹. Bu yolculukların sonunda yerleşimcilerin çoğu Ohio Nehri'nin kuzeyindeki topraklara taşındı. Zaten bu topraklarda yaşayan Kızılderililer, yerleşimcileri avlanma alanlarını çalmaya gelen hırsızlar olarak görüyorlardı. Yeni gelenlerin çiftliklerine ve yerleşim yerlerine şiddetli saldırılar yaptılar. Yerleşimciler geri tepti, bazı zamanlar tüm Amerikan köylerini yok ettiler. Amerika Birleşik

¹ Bryn O'Callaghan, "An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990, p. 36; bkz. Wayne E. Stevens Source: The Mississippi Valley Historical Review, Sep., 1916, Vol. 3, No. 2 (Sep., 1916), pp. 172-202; I Francis Parkman, The old regime mt Canada (Frontenae ed. - Boston, 1905), 2: 102-104.

Devletleri'nin yeni hükümeti, ilk başta Amerikan yerlileri ile antlaşmalar yaparak barışı korumaya çalıştı. Ayrıca yerleşimcilerin onlara adil davranmasını sağlamaya çalıştı. Kuzeybatı Yönetmeliği olarak adlandırılan 1787 tarihli bir yasa, Kızılderililerin "toprakları ve mülklerinin onlardan asla rızaları olmadan alınmayacağını; mülkiyetlerine, haklarına ve özgürlüklerine asla müdahale edilmeyeceği veya rahatsız edilmeyeceklerin dair" imza konuldu².

Ancak Amerikan hükümeti kısa sürede Amerikan yerlilerinin "topraklarını ve mülklerini" ellerinden almama konusundaki fikirlerini değiştirdi. 1817'de Başkan James Monroe, avlanma yaşam tarzlarının "uygar yaşamın ilerleyişiyle uyumlu" olmadığını, bunun için daha büyük bir toprak terörü gerektirdiğini ve buna boyun eğmesi gerektiğini yazıyordu. Yerli kabileler bu devleti terk etmez ve uygarlaşmazsa azalır ve soyu tükenir. "³

Monroe, Kızılderililerin hayatta kalmasının tek bir yolu olduğuna inanıyordu. Beyaz yerleşimcilerin istediği topraklardan daha batıdaki başka ülkelere taşınmaları gerekecekti. Orada, yerleşimciler tarafından rahatsız edilmeden, ya eski yaşam tarzlarına devam edecekler ya da beyaz Amerikalıların yaşam tarzını benimsemekte özgür olacaklardı⁴.

1830'da Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, bu politikayı uygulamaya koymak için "Kızılderilileri Uzaklaştırma Yasası" adlı bir yasayı kabul etti. Yasa, Mississippi Nehri'nde yaşayan tüm Kızılderililerin, Kızılderili Bölgesi denen bir yere yekleneceğini söylüyordu. Bu, beyaz çiftçiler için uygun olmadığı düşünülen Mississippi'nin ötesindeydi. Bazıları Kızılderili Uzaklaştırma Yasasının Kızılderilileri kurtarmanın bir yolu olduğunu iddia etti. Ancak çoğu, bunu onlardan kurtulmanın ve topraklarına el koymanın bir yolu olarak gördü⁵.

Cherokee'ler, Kızılderililerin Uzaklaştırılması politikasından büyük zarar gören bir Kızılderili halkıydı. Toprakları Georgia eyaleti ile Mississippi Nehri arasında uzanıyordu. On dokuzuncu yüzyılın başlarında Çerokiler kendilerini bir taş devri kabilesinden sivilleşmiş bir topluluğa dönüştürmüşlerdi⁶.

² Northwest Ordinance, July 13, 1787; (National Archives and Records Microfilm Publication M332, roll 9); Miscellaneous Papers of the Continental Congress, 1774-1789; Records of the Continental and Confederation Congresses and the Constitutional Convention, 1774-1789, Record Group 360; National Archives..

³ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 36. Konuyla ilgili olarak bkz. Kyle Massey Stephens, "To the Indian Removal Act, 1814-1830", Doctor of Philosophy Degree The University of Tennessee, Knoxville, August 2013, Tennessee, s. 56-112.

⁴ Stephens, to the Indian Removal Act 1814-1830, s. 55-65.

⁵ Kızılderilileri uzaklaştırma yasası hakkında bkz. The Cherokee Removal: A Brief History With Documents. Edited by Theda Perdue and Michael D. Green. New York: St. Martin's Press, 1995: p.116-7.

⁶ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 36.

Eski Hickory

Amerika Birleşik Devletlerinin ilk altı Başkanının tümü zengin ailelerden geliyordu. Ayrıca, hepsi Atlantik kıyısı boyunca uzun süredir yerleşik olan eyaletlerdendi. Daha sonra 1828'de farklı türde bir Başkan seçildi. Adı Andrew Jackson'du ve batı sınırında fakir bir ailede doğmuştu⁷.

Jackson, 1814'te Bank of New Orleans'ta Amerikan ordusuna komuta etmişti. 1828'de zengin bir toprak sahibiydi. Ancak sınırdaki çiftçiler her zaman onun onlardan biri olduğunu hissediyor ve ona "Eski Hickory" diyorlardı. Hickory, Amerikan ormanlarında yetişen özellikle sert bir ağaç türüdür. Jackson, Demokrat Parti'nin kurucularından biriydi. Hükümetin, "Amerika Birleşik Devletleri'nin büyük gövdesine - ekici, çiftçi, tamirci ve işçi" yararına örgütlenmesi gerektiğini söyledi. Onu 1828'de ve daha sonra 1832'de Başkan yapan bu tür insanların oylarıydı⁸.

Jackson, uyardıkları şeyi onlara vermek için hükümet politikaları getirerek ona oy veren insanları ödüllendirdi. Ve her şeyden önce istedikleri şey üç şeydi: ucuz para, ucuz üretilmiş mallar ve ucuz arazi.

Jackson, bankaları düşük faiz oranlarıyla kredi vermeye teşvik ederek ucuz para sağladı. İthalat vergilerini düşürerek ucuz mamul mal sağladı. Ve Cherokee'leri ve diğer doğu Amerikalıları Mississippi'nin batısına taşınmaya zorlayarak ucuz toprak sağladı⁹.

Jackson'ın motifleriyle ilgili görüşler bölünmüş durumda. Bazıları, onun yalnızca popülerlik kazanmak ve onunla birlikte gelen güçle ilgilendiğine inanıyor. Ancak diğerleri, seçmenlere istediklerini - "Jackson demokrasisi" verme politikasının, Amerika Birleşik Devletleri'ni daha gerçek anlamda demokratik bir ülke haline getirmede önemli bir dönüm noktası olduğunu söylüyor¹⁰. Cherokee halkının birçoğunun büyük çiftlikleri vardı ve tuğladan yapılmış Avrupa tarzı evlerde yaşıyorlardı. Hıristiyan olmuşlar, kiliseye gitmişler ve çocuklarını okula göndermişlerdi. Kasabalarında dükkânlar, bıçkışahaneler ve demirci dükkanları vardı. Yazılı bir dilleri vardı ve hem Cherokee hem de İngilizce olarak kendi gazetelerini yayınladılar. Hatta kendileri için Amerika Birleşik Devletleri'ninkini örnek alan bir Anayasa yazdılar. Bunların hiçbiri Cherokee'leri kurtarmadı. 1830'larda Kongre, topraklarının Georgia eyaletine ait olduğunu ve beyaz yerleşimcilere satılmak üzere bölündüğünü ilan etti. Çerokiler evlerinden sürüldü ve şu anda Oklahoma eyaleti olan yere yüzlerce mil karadan yürümeye zorlandı¹¹.

⁷ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 37.

⁸ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 37; Harry L. Watson, Source: The Wilson Quarterly (1976-), Vol. 9, No. 4 (Autumn, 1985), pp. 100-133.

⁹ Watson, Source: The Wilson Quarterly, s. 111.

¹⁰ Watson, Source: The Wilson Quarterly, s. 122..

¹¹ Samuel Carter, Cherokee Sunset: A Nation Betrayed (A Narrative of Travail end Triumph Persecution and Eşile), III, New York 1976, s. 253-267..

En kötü yıl 1838 idi. Acı soğuk kış havasında Amerikan askerleri binlerce Cherokee erkek, kadın ve çocuğu topladı. ve onları batıya sürdü. Kabus yolculuğu neredeyse beş ay sürdü. Zamanla bitti. Tüm Çeroki ulusunun dörtte biri olan Amerikalıların 4.000'i öldü. Bu bölüm, modern Amerikalılar tarafından hala utançla hatırlanıyor. "Gözyaşlarının İzi" olarak adlandırıldı¹².

Yerlilerin Geri Çekilme Yasası'ndan çok önce, federal hükümet yerleşim için yeni batı topraklarını düzenlemeye başlamıştı. Arazilerin araştırılmasını ve adı verilen kare birimlere bölünmesini emretti.

"İlçeleri." Her ilçe altı mil altı mil büyüklüğünde olacak ve her biri bir mil x bir millik "bölümler" adı verilen daha küçük birimlere bölünecekti¹³.

Her ilçe araştırılıp bölümler halinde işaretlendiğinden, arazi müzayedeye satıldı. Arazi satıcıları bazen bütün kasabaları satın aldı. Genellikle araziye daha sonra, daha yüksek bir fiyata Doğu'dan gelen yerleşimcilere satarlardı.

Her yıl daha fazla yerleşimci taşındı. Birçok kişi batıya doğru akan Ohio Nehri boyunca sallar üzerinde yürüyordu. Irmağı kendilerini, mallarını ve hayvanlarını yeni topraklara taşımak için bir yol olarak kullandılar. Diğerleri, Daniel Boone'un baltalarının Appalachians'taki Cumberland Gap'i kestiği Wilderness Road gibi rotalarda batıya doğru ilerledi. Bu tür yollar sadece engebeli yollardı. Bir vagon için yeterince geniş ve delikler, kayalar ve ağaç kütükleriyle dolu. Yolcuların üzerlerinde hareket edebilecekleri ortalama hız, saatte yaklaşık iki mil idi¹⁴.

Samuel Slater, Sanayi Devrimi'ni İthal Ediyor

Bağımsızlık Savaşı'nın sonunda Birleşik Devletler esas olarak bir çiftçi ülkesiydi. Yüz yıl daha öyle kaldı. Geçimini diğer ülkelere gıda ve hammadde satarak kazandı. Buna karşılık ürettiği ürünleri ihraç etti. Yine de 1790'larda Amerika'nın ilk fabrikası açıldı¹⁵. On sekizinci yüzyılda Britanya'ya bir Sanayi Devrimi gelmişti. Su ve buhar gücüyle çalışan yeni makineler, üretimde büyük artışları mümkün kıldı.

1789'da Samuel Slater adlı bir İngiliz tamirci, Sanayi Devrimi'ni Atlantik üzerinden Amerika'ya taşıdı. İngiltere'den ayrılmadan önce Slater, en son İngiliz pamuk iplik eğirme makinelerinin ayrıntılarını ezberledi. Makinelerin planlarını İngiltere dışına çıkarmak yasalara aykırı olduğu için bunları hafızasında taşıdı. Amerika Birleşik Devletleri'nde Slater, Moses Brown adlı bir işadamı ile

¹² Benjamin N. Nance, The Trail of Tears in Tennessee: A Study of the Routes Used During the Cherokee Removal of 1838, (Tennessee Department of Environment and Conservation Division of Archaeology), Tennessee 2001, s. 3-23..

¹³ Nance, The Trail of Tears in Tennessee, s. 5..

¹⁴ Carter, Cherokee Sunset... s. 256,

¹⁵ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 38.

ortaklığa girdi. Birlikte, Rhode Island, Pawtucket'te pamuk dökmek için bir değirmen veya fabrika açtılar. Slater, değirmen için makineyi bellekten inşa etti¹⁶.

Bu büyük bir başarıydı ve Slater zengin bir adam oldu. Slater'in pamuk fabrikasının başarısı, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir değişim süreci başlattı. Zamanla bu süreç ülkenin kuzeydoğusunu ilk Önemli üretim bölgesine dönüştürdü¹⁷.

Hükümetin amaçları doğrultusunda, federal yetkililer toprakları Appalachians ve Mississippi arasında ikiye böldü. Ohio Nehri aralarındaki sınırı belirledi. Ohio'nun güneyindeki alana Güneybatı Bölgesi ve kuzeydeki bölgeye Kuzeybatı Bölgesi deniyordu¹⁸.

İçlerinde yaşayan insan sayısı arttıkça bu iki büyük bölgenin her biri yine küçük bölgelere bölündü. Ohio, Indiana, Illinois, Michigan ve Wisconsin, sonunda Kuzeybatı Bölgesi'nden çıkarıldı. Her biri oluşturulduğunda, Kongre tarafından atanan bir valinin yönetimi altına alındı. Bir bölgede yaşayan beyaz erkeklerin sayısı 5.000'e ulaştığında, kendi yasama organını seçebilirdi. Ayrıca Kongre'de kendi görüşünü vermek için bir temsilci gönderebilir. Bir bölgenin nüfusu 60.000'e ulaştığında, orijinal on üç eyaletle aynı hak ve yetkilere sahip yeni bir devlet oldu¹⁹.

Yeni bölgeleri yönetmeye yönelik bu düzenlemeler ilk olarak 1787 tarihli Kuzeybatı Kararnamesi ile tanıtıldı²⁰. Amerika Birleşik Devletleri'nin büyümesini kontrol etmek için koyulan Yönetmeliğin planı o zamandan beri takip ediliyor. Planın önemi, ilk on üç eyaletin, sonradan yerleşmiş olan kendi çıkarları için toprakları kontrol edememesini sağlamasıdır. Bu, Birleşik Devletler büyüdükçe demokratik bir eşitler birliği olmaya devam ettiği anlamına geliyordu²¹.

1812 Savaşı

1803 ile 1815 arasında İngiltere ve Fransa savaştıydı. Her iki ülkenin de savaş gemileri Amerikan ticaretiyle uğraştı. Amerikan ticaret gemilerini durdurdular ve bazen yüklerine el koydular. Amerikalılar sinirlendi. İngilizlere özellikle kızgındılar çünkü İngilizler Amerikan gemilerinden denizcileri çıkardı ve onları İngiliz donanmasına kötü hizmet etmeye zorladı²².

¹⁶ Morse, E., & Morse, S., Letters of Samuel Morse 1812. I. The North American Review, 195 (679), (1912), 773–787.

¹⁷ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 38; H. C. Livesay, Samuel Gompers and Organized Labor in America. Scott Foresman & Co. (1993).

¹⁸ Nance, The Trail of Tears in Tennessee, s. 7-8.

¹⁹ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 39; Carter, Cherokee Sunset... s. 259.

²⁰ Kuzey Batı kararnamesi hakkında bk Ordinance for the Government of the Territory of the United States North-West of the River Ohio; 7/13/1787; Miscellaneous Papers of the Continental Congress, 1774 - 1789; Records of the Continental and Confederation Congresses and the Constitutional Convention, Record Group 360; National Archives Building, Washington, DC.

²¹ Bill Howell, The Forgotten Linchpin in the casv for Statehood Equality, Utah January 2019, s.

²² BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 39.

Haziran 1812'de Kongre Britanya'ya savaş ilan etti²³. Bu 1812 Savaşı'nın ilk aylarında Amerikan gemileri denizde bir dizi başarı kazandı. Fakat çok daha güçlü olan İngiliz donanması kısa süre sonra ABD'nin kıyı sularının tam kontrolünü ele geçirdi ve Amerikan limanlarını ablukaya aldı. Amerika'nın İngiliz yönetimindeki Kanada'yı işgal etme girişimleri felaketle sonuçlandı. İngiliz kuvvetleri, yeni başkentleri Washington'u ele geçirip yaktı²⁴.

Aralık 1814'te Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere, Avrupa'da bir barış antlaşması imzaladı. İki hafta sonra, haberler Amerika'ya ulaşmadan önce, İngiliz kuvvetleri New Orleans şehrine saldırdı. General Andrew Jackson liderliğindeki Amerikan askerleri bu saldırıyı püskürtmeye muvaffak oldu.

Pek çok yönden 1812 Savaşı'nın tamamı bu son savaş kadar anlamsızdı. Ama Amerikalılara önemli bir ders verdi. İngiliz donanmasının savaş zamanında Amerika Birleşik Devletleri limanlarını abluka altına alması, ülkenin bel bağladığı, Avrupalı mamul malları kesti. Bu, Amerikalıları kendi mallarını yapmaya zorladı ve böylece Amerikan imalat endüstrisini başlattı²⁵.

Thomas Jefferson, Amerika Birleşik Devletleri'nde endüstrinin büyümesine karşı çıkan pek çok kişiden biriydi. Şimdi ülkenin gelecekteki güvenliği ve refahı için ne kadar önemli olduğunu gördü. 1812 Savaşından kısa bir süre sonra şöyle yazdı: "Şimdi üreticiyi ziraatçının yanına koymalıyız."²⁶

Pasific'in Batısı

1800'de Amerika Birleşik Devletleri'nin batı sınırı Mississippi Nehri oluşturmaktaydı. Geniş ve çamurlu topraklarının ötesinde, birkaç beyaz insanın seyahat ettiği büyük dağlık alanları vardı. Rocky Dağları'nın eteklerine kadar 600 milden fazla batıya doğru uzanan bu topraklar Louisiana olarak biliniyordu²⁷.

1800 yılında Louisiana Fransa'ya aitti. Şu anda Fransa'nın hükümdarı, yakında ülkenin imparatoru olacak olan Napolyon'du. Amerikalılar, Napolyon'un Fransız askerleri ve yerleşimcileri Louisiana'ya gönderebileceğinden ve böylece Amerika Birleşik Devletleri'nin batıya doğru büyümesini engelleyebileceğinden korkuyorlardı²⁸.

O zaman Amerikalılar çok şanslıydı. 1803'te Napolyon Britanya ile savaşmak üzereydi ve paraya ihtiyacı vardı. On beş milyon dolara Louisiana'yı Amerika Birleşik Devletleri'ne sattı.

²³ Ralph Louis Ketcham, ed., *Selected Writings of James Madison*. (Indianapolis: Hackett, 2006), 286-291.

²⁴ BrO'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 39.

²⁵ Cf. William Earl Weeks, "War of 1812," in Paul S. Boyer, ed., *The Oxford Guide, United States History*. (Oxford: Oxford University Press, 2001), s. 814.

²⁶ Paul S. Boyer, et al., *The Enduring Vision, A History of the American People* (Lexington, MA: D.C. Heath, 1993), s.224.

²⁷ Boyer, *The Enduring Vision...*, s. 226.

²⁸ BrO'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 40.

Anlaşmayı imzalayan Amerikalı temsilcilerden biri, "Uzun yaşadık ama bu hayatımızın en asil işi" dedi²⁹.

Louisiana, Meksika Körfezi'nden Kanada sınırına kuzeyde ve Mississippi'den Rocky Dağları'na kadar uzanıyordu. Satın alımı, Amerika Birleşik Devletleri'nin arazi alanını neredeyse ikiye katladı. Zamanla on üç yeni devletin tamamı veya bir kısmı orada oluşacaktı³⁰.

Louisiana satın alma işlemi Başkan Thomas Jefferson tarafından yetkilendirildi. Bu Jefferson, Louisiana'yı keşfetmek için bir keşif gezisi göndermeden önce bile. Meraklı bir amatör Bilim Adamıydı ve Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki toprakların coğrafyası, insanları, hayvanları ve bitkileri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Ayrıca kaşiflerin Kuzey Amerika'dan Pasifik Okyanusu'na kadar kolay bir yol bulabileceğini umuyordu³¹.

Sefer Meriwether Lewis ve William Clark tarafından yönetildi. 1804 baharında, yirmi dokuz adamı, Missouri Nehri'nin Mississippi ile buluşmak için kuzeybatıdan içeri girdiği St. Louis ticaret noktasından ayrıldı. Kaşifler, Missouri'ye tekneyle yola çıktı. Malzemeleri arasında 4600 iğne taşıdılar. 2.800 olta kancası, 132 bıçak ve 72 adet çizgili ipek kurdele. Yol boyunca bu malları Kızılderililerle ticaret yapmak için taşıdılar³².

Kaşifler, onları Pasifik'e götüreceğini umarak aylarca teknelerini Missouri'de kürek çekip yelken açtılar. Bazen, hızlı ve tehlikeli akıntılara karşı tekneleri öne doğru çekerek nehirde omuzlarına kadar yürümek zorunda kaldılar. Missouri daha ileriye takip edemeyecek kadar sığlaştığında, on hafta boyunca Rocky Dağları'nda yürüdüler, atlarını yiyecek için öldürdüler ve sadece eriyen kar içtiler. Sonunda batıya doğru akan Columbia Nehri'ne ulaştılar. Yol, onu Pasifik'e indirdi. Kıyıda büyüyen bir çam ağacına Clark bir mesaj yazdı: "Will. Clark. 3 Aralık 1805. 1804 ve 1805'te Amerika Birleşik Devletleri'nden karadan."³³

Lewis ve Clark, iki buçuk yıl açık alanda kaldıktan sonra Eylül 1806'nın sonlarında St. Louis'e geri döndüler. Neredeyse 4000 mil yol kat etmişlerdi. Pasifik'e karadan kolay bir rota bulamamışlardı, ancak yolculuğun mümkün olduğunu göstermişlerdi. Ayrıca, hem Louisiana hem de ötesinde uzanan batı toprakları hakkında pek çok yararlı bilgiyi geri getirmişlerdi³⁴.

²⁹ Boyer, *The Enduring Vision...*, s. 228.

³⁰ J.W. Powell, *Report Lands of The Arid Region of the United States With a More Detailed Account of The Lands of Utah*, With Maps, Washington 1879, s. 182.

³¹ Powell, *Report Lands of The Arid Region...*, .

³² William L. Lang and Carl Abbott. *Two Centuries of Lewis and Clark: Reflections on the Voyage of Discovery*. Portland: Oregon Historical Society Press, 2004, s.

³³ Sarah Kekauoha, "Sacagawea: The Name That Says It All" , *University of Hawai'i at Hilo · Hawai'i Community College* , Hohonu 2013 Vol. 11, s. 71.

³⁴ Kekauoha, "Sacagawea: The Name That Says It All"..., s. 72.

Louisiana'nın ötesindeki bu topraklar Oregon olarak biliniyordu. Kuzeyde Alaska'dan güneyde Kaliforniya'ya ve iç kesimlerde Rocky Dağları'ndan Louisiana'nın tanımlanmamış sınırlarına kadar uzanıyorlardı. 1805'te dört ülke – Rusya, İspanya, İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri Oregon' sahip olduklarını iddia ettiler.³⁵

Rusya Alaska'ya sahipti ve İspanya Kaliforniya'yı yönetiyordu. Ancak Oregon'da İngilizler ve Amerikalılar en güçlü konumdaydı. Her ikisinin de Oregon'un kıyılarına ve nehirlerine dağılmış ticaret merkezleri vardı. Yakında daha fazlasına sahip olacaklardı. Bu son zamanlarda Amerika ve Avrupalı tuzakçılardan kunduz ve diğer hayvan kürkleri satın alındı. Bu tür tuzakçılara "dağ adamları" deniyordu çünkü hayatlarını kürk aramak için Oregon ve Kaliforniya dağlarında dolaşırken yazıyorlardı.³⁶

1832'ye gelindiğinde İngilizler, Oregon'da Amerikalılardan daha fazla yerleşim ve ticaret noktalarına sahipler. Amerikan siyasi liderleri Britanya'nın yakında bölgenin tam kontrolünü ele geçireceğinden korkmaya başladı. Bunu önlemek için, daha fazla Amerikalıyı Oregon'da çiftlik kurmaya ikna etmek için büyük çaba sarf ettiler.

İlk başta Oregon'a seyahat eden Amerikalılar gemiyle gittiler. Amerika Birleşik Devletleri'nin kıyı limanlarından, Güney Amerika çevresinden ve uzun Pasifik kıyılarından yelken açtılar. Yolculuk pahalıydı ve aylarca sürdü. Yerleşimciler, 1832'de Oregon'a karadan seyahat etmeye başladılar.³⁷

Zebulon Pike ve Büyük Amerikan Çölü

Lewis ve Clark Kuzeybatı Amerika'nın ovalarını ve dağlarını geçerken, başka bir sefer Güneybatıninkileri keşfediyordu. Seferin lideri Amerikan ordusunda Zebulon M. Pike adında genç bir teğmendî. Kasım 1806'da Pike ve adamları, Colorado, Pueblo şehrinin şu anda bulunduğu yere yakın Rocky Dağları'na ulaştı. Ertesi bahar Pike, daha sonra İspanya tarafından yönetilen topraklara, dağlara gitti. Sonunda İspanyol askerleri tarafından tutuklandı. İspanyollar ona nezaket göstermelerine rağmen, notlarını ve evraklarını alıp Amerika Birleşik Devletleri'ne geri gönderdiler.³⁸

Pike bugün iki şey için hatırlanıyor. Bunlardan biri, 15 Kasım 1806'da ilk kez gördüğü ve onun adını aldığı Colorado'da yüksek bir dağ olan Pikes Peak. Diğeri, Mississippi ile Rockies arasındaki

³⁵ Kekauoha, "Sacagawea: The Name That Says It All".. s. 73.

³⁶ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 41.

³⁷ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 41.

³⁸ Robert M. Warner, The Death of Zebulon M. Pike, The Annals of Iowa, Vol. 33, No. 1 (Summer 1955), s. 44.

Kuzey Amerika'nın tüm orta bölgesinin bir çölden biraz daha iyi ve "ekim yapılamaz" olduğu fikridir.³⁹.

Pike'nin yolculuğundan yıllar sonra bu bölge haritalarda "Büyük Amerikan Çölü" olarak tanımlandı. Ancak hem Pike hem de haritacılar yanıyordu. 1870'lere gelindiğinde, geliştirilmiş tohumlar ve daha iyi ekim yöntemleri, çiftçilerin bu toprakları dünyanın en zengin tahıl yetiştirme alanlarından birine dönüştürmesini mümkün kılıyordu⁴⁰.

Missouri, Mississippi Nehri üzerinde bir kasaba. Bağımsızlıktan itibaren, ovalar ve dağlar üzerinden Columbia Nehri'nin ağzına kadar yaklaşık 2.000 millik bir virajlı yolu takip ettiler.⁴¹. Pasifik kıyılarına giden bu kara yolu, Oregon Yolu olarak biliniyordu. Yol boyunca giden vagonların tekerlekleri derin oluklar oluşturuyordu. Bu izler bugün hala Batı Amerika'nın kuru bölgelerinde görülebilir. Ancak Oregon Yolu hiçbir zaman tek bir iz değildi. Daha çok, hepsi Batı Kuzey Amerika boyunca aynı genel yöne giden ve ara sıra nehir geçiş noktalarında ve dağlardan geçerek buluşan bir parkurlar koleksiyonuydu⁴².

Yerleşimciler, Oregon'a kadar birçok tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Seller ve kar fırtınaları, çayır yangınları ve kazalar, hastalıklar ve açlık - bunların hepsi birçok can aldı. Bir yerleşimci, günlüğüne yol boyunca ortak bir manzara kaydetti: "Öğlen, üzerinde bir not etiketi bulunan yeni bir mezara gelindi ve bize bunun, altı yaşındaki Joel Hembree olduğu anlaşıldı. Hembree'nin vücudunun üzerinden bir vagon geçmişti."⁴³

Ancak, tehlikelere rağmen yerleşimciler uzun yolculuğu sürdürdüler. 1843'te "Oregon ateşi" Amerika Birleşik Devletleri'nin birçok bölgesine geldi. İnsanlar Doğu'daki yıpranmış çiftliklerini bırakıp eşyalarını vagonlara doldurarak Batı'ya doğru yola çıktılar. Biri şöyle yazdı: "Zor zamanlar gördüm, hastalık ve maruz kalmanın tehlikeleri ve her türlü tehlikeyle karşı karşıya kaldım," ancak kendimi ve ailemi rahat koşullara [daha iyi koşullar] yerleştirmeme olanak sağarlarsa, onları umursamıyorum."⁴⁴

Amerikalı yerleşimciler kısa süre sonra Oregon'daki İngilizleri numaralandırdı. Amerikan gazeteleri ve siyasi liderleri "açık kader" denen bir fikri ifade etmeye başladılar. Bu, ABD topraklarının Atlantik'ten Pasifik'e kadar Kuzey Amerika boyunca uzanmasının kaderin (kaderin) açık (açık) niyeti olduğu iddiasıydı. Açık kaderin destekçileri, Amerika Birleşik Devletleri'nin

³⁹ Warner, The Death of Zebulon M. Pike, s. 45.

⁴⁰ Warner, The Death of Zebulon M. Pike, s. 45.

⁴¹ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 42.

⁴² Warner, The Death of Zebulon M. Pike, s. 46.

⁴³ Warner, The Death of Zebulon M. Pike, s. 46.

⁴⁴ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 42.

Oregon'un tamamını, Alaska sınırına kadar, 54 derece 40 dakika enleminde almasını talep ettiler. "Elli dört kırk ya da savaş" sloganını kullanmaya başladılar ve İngilizleri savaşla tehdit ettiler.⁴⁵

1844'te James K. Polk, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı seçildi. Polk, açık bir kadere şiddetle inanıyordu. Başkanlığının başlangıcındaki - "açılış" konuşmasında - Amerikan iddiasının "Oregon'un tamamı için açık ve tartışılmaz" olduğunu söyledi. Bir süre savaş mümkün görünüyordu.⁴⁶

Ancak 1846 yazında Amerika Birleşik Devletleri zaten Meksika ile savaş halindeydi. Haziran ayında Polk, Oregon'u İngiltere ile neredeyse eşit iki bölüme ayırmayı kabul etti. Bölme çizgisi, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada arasında Rocky Dağları'nın eteklerine kadar olan sınırı oluşturan 49. enlem paraleli idi.⁴⁷

Meksika ile 1846 savaşı, Teksas'ta meydana gelen olaylardan doğmuştu. Binlerce Amerikalı Teksas'a yerleşmişti, ancak 1830'lara kadar Meksika tarafından yönetiliyordu. Teksaslı Amerikalılar veya Teksaslılar, Meksika yönetiminden hoşlanmadı. Ekim 1835'te isyan ettiler. General Sam Houston önderliğinde, 1836'da Barrie of San Jacimo'da çok daha büyük bir Meksika ordusunu yendiler ve Teksas'ı bağımsız bir cumhuriyet yaptılar.⁴⁸

Ancak çoğu Teksaslı bağımsızlıklarının kalıcı olmasını istemedi. Ülkelerinin United States'a katılmasını istediler. Sonunda iki ülke bu konuda bir anlaşmaya vardı ve 1845'te Teksas, Amerika Birleşik Devletleri'nin bir parçası oldu.⁴⁹

Nisan 1846'da Teksas ve Meksika arasındaki sınırdaki Amerikalı ve Meksikalı askerler arasında çatışma vardı. Başkan Polk, Meksika'dan toprak alma fırsatı gördü ve savaş ilan etti. Amerikan askerleri Meksika'yı işgal etti ve Meksika ordusunu yendi. Eylül 1847'de ülkenin başkenti Mexico City'yi işgal ettiler.

Meksika-Amerika Savaşı, Şubat 1848'de imzalanan bir barış antlaşmasıyla sona erdi ve anlaşma, Meksika'yı topraklarının muazzam alanlarını ABD'ye devretmeye zorladı. Bugün bu topraklar Amerika'nın Kaliforniya eyaletlerini oluşturmaktadır. Arizona, Nevada, Utah, New Mexico ve Colorado.⁵⁰

⁴⁵ Warner, The Death of Zebulon M. Pike, s. 47.

⁴⁶ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 43.

⁴⁷ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 43.

⁴⁸ Robert S. Hicks Source: Annual Publication of the Historical Society of Southern California, 1922, Vol. 12, No. 2 (1922), p. 5-17.

⁴⁹ Hicks, Source: Annual Publication..., s. 6.

⁵⁰ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 43.

Bu Meksika topraklarının ilhakı Amerika Birleşik Devletleri'nin "açık kaderi" ni tamamladı, şimdi Kuzey Amerika kıtası boyunca okyanustan okyanusa uzanıyordu. Yarım asırdan biraz daha uzun bir süre içinde Atlantik kıyısındaki küçük bir ulustan dünyanın en büyük ülkelerinden birine dönüştü⁵¹.

Yük Vagonları

Oregon'a seyahat eden yerleşimcilerin çoğu yolculuğu dört tekerlekli vagonlarla yaptı. Birlikte seyahat eden bu vagonların bir grubuna "vagon treni" adı verildi. Bir vagon treni genellikle yirmi beş vagon oluşuyordu ve her biri içindekileri hava şartlarından korumak için bir kanvas örtü ile kaplıydı. Uzaktan bakıldığında, bu kapaklar vagonları çimen denizi üzerinde seyreden gemiler gibi gösteriyordu. Bu nedenle, insanlar genellikle vagonlara "çayır guletleri" diyorlardı. Gulet, bir tür yelkenli gemiydi⁵².

Her vagon 2 ila 1/2 ton arasında yük taşıyabiliyordu ve katır veya öküzden oluşan bir ekip tarafından çekiliyordu. Yerleşimciler, hangi hayvanların daha iyi olduğu konusunda şiddetle tartıştılar. Bazıları katırların öküzlerden daha hızlı ve daha sert olduğunu iddia etti. Diğerleri, öküzlerin katırlardan daha güçlü ve kontrol edilmesinin daha kolay olduğunu savundu. Bazı insanlar "katır kadar inatçı" ifadesinin bu dönemde İngiliz dilinin bir parçası olduğuna inanıyor.

Maliyet genellikle argümanları çözdü. Bir yerleşimci, yalnızca bir katır fiyatına üç öküz satın alabilirdi. Bu nedenle Oregon Yolu'nda seyahat eden vagonları çekmek için diğer hayvanlardan daha fazla öküz kullanıldı⁵³.

Kuzey ve Güney

1810 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde 7,2 milyon kişi yaşıyordu. Bu insanların 1,2 milyonu için Bağımsızlık Bildirgesi'nin "tüm insanlar eşit yaratıldı" sözleri doğru olmaktan uzaktı. Onlar siyahı ve köleydi⁵⁴.

Bağımsızlık Bildirgesi'ni yazan Thomas Jefferson, kölelere sahipti. George Washington ve Amerikan bağımsızlığı ve özgürlüğü hareketinin diğer liderleri de öyle. Hem Jefferson hem de Washington'un bu konuda diğerlerine nazaran biraz daha kölelerin de insan olduğu fikrine yakın

⁵¹ Hicks, Source: Annual Publication..., s. 7-14.

⁵² BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 43. Amerikanın 1810'daki nüfusu hakkında bir fikir edinmek için bkz. William S. Rossiter, *Journal of the American Statistical Association*, Mar., 1923, Vol. 18, No. 141 (Mar., 1923), p. 561vd..

⁵³ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 43.

⁵⁴ Robert W. Burgess, *A Statistical Abstract Supplement Historical Statistics of the United States Colonial Times to 1957*, s. 7.

idiler. Ancak Virginia gibi güney eyaletlerindeki diğer büyük toprak sahipleri katı birer kölelik savunucularıydı. Bunlar köle işçiler olmadan tütün, pirinç ve pamuk tarlalarını nasıl işletebilirlerdi?⁵⁵

Birleşik Devletlerin kuzeyinde çiftlikler daha küçüktü ve iklim daha serindi. Oradaki çiftçilerin toprağı kendi çalıştırmaları için kölelere ihtiyaçları yoktu. Bazı kuzeyliler de ahlaki ve dini nedenlerle köleliğe karşı çıktılar. Birçoğu kölelik karşıtı, yani köleliği yasayla sona erdirmek veya ortadan kaldırmak isteyen insanlardı. On dokuzuncu yüzyılın başlarında birçok kuzey eyaleti kendi sınırları içinde köleliği kaldıran yasalar çıkardı. Bu eyaletler 1808'de Kongre'yi gemilerin Afrika'dan ABD'ye yeni köleler getirmesini yasadışı yapmaya ikna ettiler.⁵⁶

1820'lere gelindiğinde güneyli ve kuzeyli politikacılar, o zamanlar Batı'ya yerleştirilmekte olan yeni topraklarda köleliğe izin verilip verilmeyeceğini şiddetle tartışıyorlardı. Tartışma Missouri bölgesi üzerine odaklandı. Louisiana köle ticaretinin bir parçasıydı. Güneyliler, Missouri'de ve Louisiana köle ticaretinin bir bölümünü oluşturan diğer tüm topraklarda köle işçiliğine izin verilmesi gerektiğini savundu. Hem kölelik karşıtları hem de diğer kuzeyliler buna şiddetle karşı çıktılar. Batıya taşınan kuzeyli çiftçiler, kendilerine işlerini yapacak köleleri olan güneylilere karşı toprak için rekabet etmek istemiyorlardı. Sonunda iki taraf bir uzlaşma üzerinde anlaştı. Missouri ve Arkansas bölgelerinde köleliğe izin verilecek, ancak Missouri'nin batı ve kuzeyindeki topraklarda yasaklanacaktı.⁵⁷

Missouri Uzlaşması, denildiği gibi, Kuzey ve Güney arasındaki anlaşmazlıkları sona erdirmedi. 1830'ların başlarında bir başka öfkeli tartışma devam ediyordu. Bu sefer tartışma ithalat vergileri üzerinden başladı. Kuzey eyaletleri, genç sanayilerini yabancı mamul malların rekabetine karşı korudukları için bu tür görevleri tercih ettiler. Güneyli bakışlar onlara karşı çıktı çünkü güneyliler, hem ihtiyaçlar hem de birçok türden lüks için yabancı üreticilere güvendiler. İthalat vergileri bu tür malların fiyatlarını artıracaktı.⁵⁸

İthalat vergileri tartışması sırasında, John C. Calhoun adlı güneyli bir siyasi lider çok daha ciddi bir soruyu gündeme getirdi. Eyaletin, yasanın çıkarlarına zarar vereceğine inanıyorsa, bir eyaletin herhangi bir federal yasaya uyma hakkına sahip olduğunu iddia etti. Bu fikir diğer güneyliler tarafından güçlü bir şekilde desteklendi. "Devletlerin hakları doktrini" olarak tanındı.⁵⁹

⁵⁵ Kölelik hakkında bkz. Paul Finkelman, *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 102, No. 2 (Apr., 1994), p. 193-228.

⁵⁶ BrO'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 44.

⁵⁷ Kristen Kimberly Epps, *Bound Together: Masters And Slaves On The Kansasmissouri Border, 1825-1865*, Doctora, Kansas University 2010, s. 25-30.

⁵⁸ W. Darrell Overdyke, "A Southern Family on the Missouri Frontier: Letters from Independence, 1843-1855," *The Journal of Southern History*, 17, no. 2 (May 1951), s. 218.

⁵⁹ Overdyke, *A Southern Family on the Missouri Frontier...*, s. 220.

Calhoun'un iddiası, Massachusetts Senatörü Daniel Webster tarafından şiddetle reddedildi. Federal yetkililerin doğru mu yoksa yanlış mı hareket ettiğine karar verme yetkisi eyaletlere değil, Yüksek Mahkeme'ye aitti, dedi Webster, Eyaletlere federal hükümete itaatsizlik etme hakkı verilirse, bunun sadece bir alışkanlık yaratacağını ve ülkeyi bir arada tutma gücünün kaybedileceğini belirtti. Webster'ın konuşması, Amerikalılara eyalet hakları doktrininin Amerika Birleşik Devletleri'nin birliğine ciddi bir tehdit oluşturabileceğine dair bir uyarı oldu⁶⁰.

Önümüzdeki yirmi yıl içinde United States çok daha büyüdü. 1846'da Oregon Bölgesini Britanya ile ikiye böldü. 1848'de Güneybatı'nın geniş bölgelerini Meksika'dan aldı. Bu yeni toprakları elde etmek, 1820 Missouri Uzlaşması'nın yeni Amerikan topraklarında köleliğe izin verilmeli mi? Güneyliler bir kez daha "evet" cevabını verdiler. Ve bir kez daha kuzeyliler "hayır" dedi.

1850'de Kongre başka bir uzlaşma lehine oy kullandı. Kaliforniya ABD'ye özgür bir eyalet olarak kabul edilirken, Utah ve New Mexico'da yaşayan insanlara köleliğe izin verip vermemeye kendileri karar verme hakkı verildi.⁶¹

Eli Whitney ve Çırçır

1793'te Eli Whitney adlı genç bir öğretmen, Georgia'nın güney eyaletindeki arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Güneydeki diğer eyaletler gibi. Georgia'nın ana mahsulü pamuktu. Georgia'nın yetiştiricileri, pamuklarını İngiltere'deki iplik fabrikalarına ihraç ediyordu. Bununla birlikte, üreticiler, lifleri arasında dolaşan çok sayıda tohumu kaldırıncaya kadar, fabrikalar Georgia'nın pamuğunu da kullanamadılar. Bu elle yapılan yavaş ve zahmetli bir işti. Yetiştiricilerin yetiştirdiği pamuk miktarı, işçilerin tohumları toplayabilecekleri miktarla sınırlıydı. Eli Whitney'in makine yapma yeteneği vardı. Yetiştiricilerin problemini pamuk "motoru" ya da kısaca "çırçır" icat ederek çözdü. Bu, ham pamuğun tohumlarını ve lifini hızla ayıran bir makineydi. Dört yüz pounddan fazla pamuğu aynı anda iki pounddan çıkarma yeteneğine sahipti.⁶²

Whitney'in icadı, güneyli yetiştiriciler tarafından yetiştirilen pamuk miktarında muazzam bir artış sağladı. 1820 yılına gelindiğinde, tarlalarının ve çiftliklerinin üretimi 1791'dekinden sekiz bin kat daha fazlaydı. Bu artış, toprağı sürmek, çapalamak ve pamuğu toplamak için daha fazla köle getirilerek sağlandı. Yetiştiricilerin refahı, her yıl daha çok köleliğin devam etmesine izin verilmesine bağlı hale geldi.⁶³

⁶⁰ Epps, *Bound Together*...,s. 27.

⁶¹ BrO'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 45.

⁶² Edward Craig Bates, *The Story of the Cotton Gin*, Reprinted through the courtesy of the New England Magazine, from its issue for May, 1890, Historical Society 1899, s. 16 vd.

⁶³ BrO'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 46.

Bu gerçek, belki de diğerlerinden daha fazla, güneylilerin neden Amerika Birleşik Devletleri'nin geri kalanından ayrıldığını açıklıyor. Bunu, köleliği - kendi deyimiyle "tuhaf kurumları" ve bununla birlikte refah ve yaşam tarzlarını kurtarmak için yaptılar⁶⁴.

Güneylileri bu düzenlemeleri kabul etmeye ikna etmek. Kongre yeni bir Kaçak Köle Yasası kabul etti. Bu, güneylilerin efendilerinden kaçan ve güvenlik için devletleri korkutmak için kaçan köleleri geri almalarını kolaylaştıran bir yasaydı. Yasa, "Zencilerin esaretten kaçmalarına yardım eden herkese ağır cezalar" çağrısında bulundu⁶⁵.

Köle sahipleri uzun süredir kölelerinin dönüşü için ödüller ya da "lütuflar" teklif etmişlerdi. Bu, "ödül avcıları" adlı bir grup adam yaratmıştı. Bu adamlar, tüm ödülleri toplamak için kaçak köleleri satarak geçimlerini sağladılar. Yeni yasanın desteğiyle, ödül avcıları artık en özgür köleleri ya da kaçan köleleri aramaya başladılar.

Kaçak Köle Yasası, köleliğin haklarını ve yanlışlarını şu ana kadar pek düşünmemiş birçok kuzeyliyi kızdırdı. Bazı kuzey yargıçları bunu uygulamayı reddetti. Diğerleri kaçaklar için yiyecek, para ve saklanma yerleri sağladı. Kaçış yollarının haritasını çıkardılar ve kaçak köleleri geceleri bir gizli saklanma yerinden diğerine taşıdılar. Bu kaçış yollarındaki son durak, kaçakların ne Amerikan yasaları ne de ödül avcıları tarafından takip edilemediği Kanada idi⁶⁶.

Demiryolları şu anda en modern ulaşım şekli olduğundan, dikkatlice organize edilmiş bu sisteme "Yeraltı Demiryolu" deniyordu. Bunun için para sağlayanlara "hissedarlar" deniyordu. Kaçakları özgürlüğe götüren rehberlere "şefler" deniyordu. ve saklanma yerlerine "depo" deniyordu. Bütün bunlar sıradan demiryollarında kullanılan terimlerdi.

Yeraltı Demiryolundaki birçok kondüktör eski kölelerdi. Kaçaklarla temas kurmak için çoğu kez köle devletlerinin derinliklerine gittiler. Orkestra şefleri ele geçirilirse yeniden köle ya da ölü olabilirler⁶⁷.

Kaçak kölelerin sayısı arttıkça, ödül avcıları ve orkestra şefleri arasındaki silahlı çatışmalar giderek daha yaygın hale geldi.

1854'te Stephen Douglas adlı bir Senatör, Missouri Uzlaşmasını sona erdirmek için Kongre'yi ikna etti. Missouri'nin batısı, köleliğe kapatılması gereken arazide, Kansas adında bir batı bölgesiydi.

⁶⁴ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 46.

⁶⁵ Yeni köle yasası için bkz. C. W. A. David, The Journal of Negro History , Jan., 1924, Vol. 9, No. 1 (Jan., 1924), p. 18-25.

⁶⁶ H. Robert Baker, "The Fugitive Slave Clause and Antebellum Constitutionalism," Law & History Review 30, no. 4 (November 2012): 1133-74.

⁶⁷ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 47.

1854'te Kongre, halkının orada köleliğe izin verip vermeyeceğine kendileri karar vermesine izin verdi.⁶⁸

Kansas'ın kontrolünü Güney'den kölelik yanlısı göçmenler ve Kuzey'den kölelik karşıtı göçmenler gelerek ele geçirdi. Burada birbirine karşıtlık konusunda bir yarış başladı. Her grup diğerini fişlemeye başladı ve ardından kavga ve katiller başladı. Missouri'li kölelik yanlısı saldırganlar Lawrence adlı bir kasabayı yaktılar ve bazı insanları öldürdüler. Cevap olarak, John Brown adlı yarı çılgın bir kölelik karşıtı bir dizi kölelik destekçisinin öldürüldüğü bir baskını yönetti. Bölgedeki tüm savaş ve cinayetler nedeniyle Amerikalılar her yerde "kanayan Kansas" olarak bahsetmeye başladı.⁶⁹

William Lloyd Garrison ve Kölelik Karşıtları

Köleliğe karşı çıkan bazı Amerikalılar köle sahipleriyle anlaşarak köleliğin yavaş yavaş sona ermesini beklemeye hazırды. Diğerleri bunu hemen ve taviz vermeden bitirmek istedi. Bu ikinci gruptaki insanların en bilinen sözcüsü William Lloyd Garrison adlı Bostonlu bir yazardı.⁷⁰

1 Ocak 1831'de Garrison, köleliğin kaldırılmasına adanmış bir gazete olan The Liberator'ün ilk sayısını çıkardı. "Bu konuda düşünmek, konuşmak veya ölçülü bir şekilde yazmak istemiyorum," diye yazdı. "Bir santim bile geri çekilmeyeceğim ve duyulacağım."

Garrison dediğini kastetti. Görüşlerini ifade ettiği aşırı yolla tanındı. Siyah kölelere nasıl acımasızca muamele edildiğiyle ilgili sansasyonel hikayeler yazdı ve bazen icat etti. Köle sahiplerine, hakkında iyi hiçbir şey söylenemeyen kötü canavarlar olarak saldırdı.⁷¹

Bazen Garrison, kuzeydekiler için bile çok ileri gitti. 1835'te öfkeli bir kalabalık, boynuna bir iple Boston sokaklarında dolaştırarak fikirlerinden hoşlanmadığını gösterdi. Ancak Garrison susturulmayı reddetti. Kana susamış eylem çağrıları ve sansasyonel hikayeler, hem köleliğin destekçilerini hem de onu barış içinde sona erdirmek isteyenleri rahatsız etmeye devam etti. Ancak birçok insanı köleliğin kötü olduğuna ve bir anda kaldırılması gerektiğine - bunu yapmanın tek yolu savaş olsa bile - ikna ettiler.⁷²

⁶⁸ Kansas'tan köleliğin kaldırılışıyla ilgili bkz. H. Robert Baker, The Fugitive Slave Act of 1850, Essential Civil War Curriculum, September 2015, s. 1-9.

⁶⁹ Baker, The Fugitive Slave Act of 1850..., s. 2.

⁷⁰ Baker, The Fugitive Slave Act of 1850..., s. 4.

⁷¹ Baker, The Fugitive Slave Act of 1850..., s. 6.

⁷² Baker, The Fugitive Slave Act of 1850..., s. 8.

1830'larda Kansas'ı kontrol etme mücadelesini iki taraf da kazanmadı. Kongre, oradaki sorun nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri'ne kabulünü erteledi. Ancak 1858'de köleliğin destekçileri başka türden bir zafer kazandılar.⁷³

Dred Scott adlı bir köle, sahibi tarafından özgür bir eyalette yaşamaya gönderilmişti. Yüksek Mahkeme'den bunun kendisini yasal olarak özgür kıldığını açıklamasını istedi. Ancak Mahkeme reddetti. Siyah kölelerin Amerikan vatandaşı olarak hiçbir hakları olmadığını söyledi. Ayrıca Kongre'nin batı topraklarında köleliği yasaklamak için mücadele ettiğini iddia ederek anayasal yetkilerinin ötesine geçtiğini de sözlerine ekledi.⁷⁴

Dred Scott kararı Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük heyecana neden oldu. Güneyli köle sahipleri çok memnundu.⁷⁵ Köleliğin muhalifleri dehşete düştü. Yargıtay, özgür devletlerin sınırları içinde köleliği yasaklama hakkına sahip olmadığını ve köle sahiplerinin kölelerini herhangi bir yerde çalıştılabileceklerini söylüyor gibiydi.⁷⁶

Birkaç yıl önce köleliğin muhalifleri, Cumhuriyetçi Parti adında yeni bir siyasi grup kurmuşlardı. Senatör Stephen Douglas, 1858'de Illinois seçmenlerinden kendisini Kongre'ye yeniden seçmelerini istediğinde, Abraham Lincoln adlı bir Cumhuriyetçi ona meydan okudu. Douglas ile bir dizi kamuoyu tartışmasında Lincoln, köleliğin yayılmasının durdurulması gerektiğini söyledi.⁷⁷ Zaten var olduğu eyaletlerde köleliği kabul etmeye istekliydi, ama hepsi bu kadardı. Amerika Birleşik Devletleri'nin geleceğine bakarak dinleyicilerine uyarıda bulundu "Kendi içinde bölünmüş bir ev ayakta kalmaz. Bu hükümetin kalıcı olarak yarı köle yarı özgür kalamayacağına inanıyorum."⁷⁸

Lincoln, 1858 seçimini Douglas'a kaptırdı. Ancak köleliğe karşı duruşu birçok insanı etkiledi. 1860'da Cumhuriyetçiler, o yılki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde onu aday olarak seçtiler. Şimdiye kadar Kuzey ve Güney arasındaki ilişkiler kırılma noktasına yakındı. 1859'da "Kanayan Kansas'ta" savaşan John Brown, Virginia'da bir köle isyanı başlatmaya çalıştı. Harpers Ferry denilen yerde bir ordu silah deposuna saldırdı. Saldırı başarısız oldu ve Brown yakalandı, vatana ihanetten yargılandı ve asıldı. Ancak bu, John Brown'ın sonu değildi. Pek çok kuzeyli, köleliğe karşı mücadelede şehit

⁷³ Baker, The Fugitive Slave Act of 1850..., s. 9.

⁷⁴ Bkz. Paul Finkelman, Dred Scott Case, Slavery, and the Politics of Law, Nanzan Review of American Studies, Issue: 18, 1996, s. 27-68.

⁷⁵ Keith E. Whittington, "The Road Not Taken: Dred Scott, Judicial Authority, and Political Questions", *The Journal Of Politics*, Vol. 63, No. 2, May 2001, p. 365-391.

⁷⁶ Karar hakkında bk. Morris M. Cohn Source: The Virginia Law Register , Oct., 1912, Vol. 18, No. 6 (Oct., 1912), p. 401-409.

⁷⁷ Archibald Lewis Bouton, The Lincoln And Douglas debates In The Senatorial Campaign of 1858 In Illinois, Between Abraham Lincoln And Stephen -Arnold Douglas; Containing Also Lincoln's Address At Cooper Institute, New York 1905, s. 1-14.

⁷⁸ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 48.

olduğunu iddia etti. Onun hakkında bir şarkı bile yazdılar. "John Brown'ın bedeni mezarda yatıyor," diyorlardı, "ama ruhu devam ediyor."⁷⁹

Güneyliler Harpers Feribotu'na yapılan baskını farklı gördüler. Bunun, Kuzey'in Güney'deki köleliği sona erdirmek için güç kullanmaya hazırlandığının bir işareti olduğuna inanıyorlardı. 1860 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde güneyliler Lincoln'a karşı çıkmak için kendi adaylarını öne sürdüler. Lincoln Başkan olursa, Güney'in Amerika'dan ayrılacağı veya "ayrılacağı" tehdidinde bulundular.⁸⁰

Her güney eyaletinde vatandaşların çoğunluğu Lincoln aleyhinde oy kullandı. Ancak Kuzey'deki seçmenler onu destekledi ve seçimi kazandı. Birkaç hafta sonra, Aralık 1860'da Güney Carolina eyaleti, Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılma kararı aldı. Ona on güney eyaleti daha katıldı. Şubat 1861'de, bu on bir eyalet artık bağımsız bir ulus olduklarını, genellikle Konfederasyon olarak bilinen Amerika Konfedere Devletleri olduklarını açıkladılar. On dokuzuncu yüzyılın en kanlı savaşı, Amerikan İç Savaşı başlamak üzereydi.⁸¹

Harriet Tubman

Yeraltı Demiryolundaki en ünlü "kondüktör" Harriet Tubman adında genç siyah bir kadındı. 1821'de doğdu ve Maryland'deki bir plantasyonda köle olarak büyüdü. 1849'da Philadelphia'ya kaçtı ve Yeraltı Demiryoluna katıldı. Harriet Tubman ne okuyup ne yazabiliyorsa da, organizatör olarak büyük yetenekleri vardı. Sonraki on yıl içinde köle devletlerine on dokuz seyahat yaptı ve 300'den fazla erkek, kadın ve çocuğu özgürlüğe götürdü. İlk seyahatlerinde kaçakları New York ve Philadelphia gibi kuzey şehirlerinde güvenli bir yere götürdü. 1850 tarihli Kaçak Köle Yasası bu şehirleri güvensiz hale getirdiğinde, bakımını üstlendiği insanları Kanada'ya götürdü.⁸²

İç Savaş sırasında Harriet Tubman, Güney'de savaşan Birlik ordularında hemşire, aşçı ve çamaşırcı olarak çalıştı. Ayrıca casus olarak Konfederasyon hatlarının gerisinde seyahat ederek hayatını riske attığı da söyleniyor. İç Savaşın sonra Harriet Tubman, Auburn, New York'ta yaşadı. Burada otobiyografisinden elde ettiği karı işinin karşılığını ödemek için kullanarak çocuklara ve yaşlılara yardım etmeye çalıştı. 1913'te öldüğünde, çoktan bir efsane olmuştu.⁸³

İç Savaş

⁷⁹ Bkz. John Floyd, *Official Report of the John Brown's Raid Upon Harpers Ferry*, October 1859; Craig Simpson, *John Brown and Governor Wise: A New Perspective on Harpers Ferry*, (Honolulu, University of Hawaii Press, 1978), s. 16.

⁸⁰ Floyd, *Official Report of the John Brown's Raid Upon Harpers Ferry...* s.19-20.

⁸¹ BrO'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 48.

⁸² Floyd, *Official Report of the John Brown's Raid Upon Harpers Ferry...*s. 22.

⁸³ Bkz. Harriet Tubman'ın hayatı hakkında bkz. Katherine Clifford Larson, "Asanti Daughter of Zion: The life and memory of Harriet Tubman" (2003).

4 Mart 1861'de Abraham Lincoln, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak görev yemini etti. Konfederasyon'un kuruluşundan bu yana bir dakikadan az bir süre geçmişti. Başkan olarak açılış konuşmasında güney eyaletlerine birlikten ayrılmamaları çağrısında bulundu. Hiçbirinde köleliğe müdahale etmeyeceğine söz verdi. Ancak Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılmalarına izin vermeyeceği konusunda uyardı. Görev yemininden alıntı yaparak onlara şunları söyledi: "Hükümeti yok etmek için Cennette kayıtlı bir yemininiz yok, ben de onu 'korumak, korumak ve savunmak' için çok ciddi bir yeminim var." ⁸⁴

Güney eyaletleri Lincoln'ün itirazını dikkate almadı. 12 Nisan'da Konfederasyon silahları, ABD birlikleri tarafından işgal edilen Güney Carolina, Charleston limanındaki bir kale olan Oil Port Sumter'e ateş açtı. Bu atışlar Amerikan İç Savaşı'nın başlangıcını işaret ediyordu ⁸⁵.

Lincoln 75.000 adamı birliği kurtarmak için savaşıma çağırды. Konfederasyon Devletlerinin yeni seçilen Başkanı Jefferson Davis, Konfederasyon adına savaşmaları için erkeklere benzer bir çağrıda bulundu. Gönüllüler, her iki tarafta da binlercesine koştu. Savaşın ilk aylarından itibaren Birlik savaş gemileri Güney'in limanlarını ablukaya aldı. Bunu, Konfederasyonun pamuğunu yurtdışına satmasını ve yabancı malzeme elde etmesini engellemek için yaptılar. Hem insanlarda hem de maddi kaynaklarda Kuzey, Güney'den çok daha güçlüydü. Yirmi iki milyonluk bir nüfusu vardı. Güney'de sadece 9 milyon insan vardı ve bunların 3,5 milyonu köleydi. Kuzey, Güney'den daha fazla gıda ürünü yetiştirdi. Ayrıca ülkenin silah fabrikalarının çoğu da dahil olmak üzere üretim kapasitesinin beş katından fazlasına sahipti. Böylece Kuzey, Güney'den daha fazla savaşçıya sahip olmakla kalmadı, aynı zamanda onları silah, kıyafet, yiyecek ve ihtiyaç duydukları diğer her şeyle daha iyi tedarik edebilirdi ⁸⁶.

Ancak, North büyük bir zorlukla karşılaştı. Savaşı kazanmasının tek yolu Güney'i istila etmek ve topraklarını işgal etmektir. Güney'in böyle bir sorunu yoktu. Bağımsızlığını kazanmak için kuzeyi fethetmesi gerekmiyordu. Tek yapması gereken, Kuzey halkı savaşımdan bıkmıncaya kadar dayanmaktı. Güneylilerin çoğu Konfederasyonun bunu yapabileceğine inanıyordu. Savaşa bir takım avantajlarla başladı. Amerika Birleşik Devletleri'nin savaş öncesi ordusundaki en iyi subayların çoğu güneylilerdi. Şimdi ordularını organize etmek için Konfederasyona döndüler. Bu memurlar tarafından yönetilen askerlerin çoğu çiftliklerde büyümüşü ve uzman biniciler ve nişancıydı. En önemlisi, savaşın neredeyse tümünün Güney'de olması, Konfederasyon askerlerinin kendi evlerini savunduğu anlamına geliyordu. Bu genellikle onların Birlik askerlerinden daha fazla ruhla savaşmalarına neden

⁸⁴ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 50.

⁸⁵ W. E. B. Du Bois, "The Negro and the American Civil War", Science & Society, Vol. 25, No. 4 (Dec., 1961), p. 347-352

⁸⁶ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 50.

oldu. Güneyliler, esas olarak köleliği korumak için savaştıklarını inkar ettiler. Çoğu, hiçbir şekilde kölesi olmayan fakir çiftçilerdi. Güney'in Kuzey'den bağımsızlığı için savaştığını söylediler, tıpkı büyükbabalarının neredeyse bir yüzyıl önce İngiltere'den bağımsızlık için savaşması gibi. Savaş, Virginia'da ve Konfederasyonun diğer doğu kıyısı eyaletlerinde ve Mississippi vadisinde olmak üzere iki ana bölgede yapıldı.⁸⁷

Virginia'da Birlik orduları savaşın ilk yılında birbiri ardına yenilgiye uğradı. Konfederasyon başkenti Richmond'u tekrar tekrar ele geçirmeye çalıştılar. Her seferinde ağır kayıplarla geri atıldılar. Virginia'daki Konfederasyon güçlerinin iki büyük avantajı vardı. Birincisi, birçok nehrin güneye Richmond'a giden yollardan geçmesi ve böylece şehrin savunmasını kolaylaştırmasıydı. İkincisi liderleriydi. Özellikle iki Konfederasyon generali, Robert E. Lee ve Thomas J. ("Stonewall") Jackson, bu dönemde Birlik ordusunu yöneten generallerden çok daha fazla yetenek gösterdi. Jackson, ilerleyen Birlik birliklerine karşı kararlı olduğu için "Stonewall" takma adını aldı. Bir subay, askerlerini cesaretlendirerek bağırdı, "Bak, Jackson orada, taş duvar gibi duruyor!" Kuzey'in Virginia'daki erken yenilgileri, taraftarlarının cesaretini kırdı. Ordu için gönüllü seli kurumaya başladı. Askere alma, eve şöyle mektuplarla yardımcı olmadı, 1862'de Birlik ordusundaki bir teğmenden: "Oğlanların katledilmesi, ücretsiz askerlerin çileleri, çadırsız, fakir tayınları, yataksız ama sert nemli zemini olmayan tek bir serseri - bunlar beni öldüren şeyler." Neyse ki Kuzey için, Mississippi vadisindeki Birlik kuvvetleri daha başarılı oldu. Nisan 1861'de, David Farragut adlı bir deniz subayı, Union gemilerini nehrin ağzına götürdü ve Konfederasyon'daki en büyük şehir olan New Orleans'ı ele geçirdi. Aynı zamanda, diğer Birlik güçleri kuzeyden Mississippi'den aşağıya doğru savaşıyorlardı.⁸⁸

1863 baharında Birlik orduları, Mississippi'de Vicksburg denen tüm önemli Konfederasyon kalesine yaklaşıyordu. 4 Temmuz'da, çok kanlı çatışmalar ve altı hafta süren kuşatmanın ardından Vicksburg, General Ulysses S.Gram liderliğindeki bir Birlik ordusuna teslim oldu. Düşüşü Güney için ağır bir darbe oldu. Sendika güçleri artık Mississippi'nin tamamını kontrol ediyordu. Konfederasyonu ikiye böldüler. Teksas gibi Batı Konfederasyon devletlerinin doğuya daha fazla adam ve malzeme göndermesi imkansız hale geldi. Ancak 1863'te birçok kuzeyli savaştan bıkmıştı. Ağır can ve para maliyeti yüzünden hastalandılar. Konfederasyon komutanı General Lee, ordusu kuzey topraklarında kesin bir zafer kazanırsa, halkın görüşünün Birlik hükümetini barış yapmaya zorlayabileceğine inanıyordu. Haziran 1863'ün son haftasında Lee, ordusunu kuzeye, Pennsylvania'ya doğru yürüdü. Gettysburg adlı küçük bir kasabada bir Birlik ordusu yolunu kesti. Ardından gelen savaş, Amerika Birleşik Devletleri'nde şimdiye kadar yapılan en büyük savaştı. Üç

⁸⁷ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 51.

⁸⁸ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 51.

günlük şiddetli çatışmalarda 50.000'den fazla erkek öldürüldü veya yaralandı. Dördüncü günde Lee savaşı bıraktı ve adamlarını Güney'e geri götürdü. Konfederasyon ordusu, asla iyileşemeyeceği bir yenilgiye uğramıştı⁸⁹.

Kurtuluş Bildirisi

1862 yazında Başkan Lincoln, Kuzey'in savaşı ancak savaşı için daha fazla heyecan uyandırırsa kazanacağını fark etti. 22 Eylül'de bu amaçla Kurtuluş Bildirisi yayınladı. Bu Bildiri, 1 Ocak 1863'ten itibaren tüm kölelerin özgürleştirileceğini, ancak ancak Konfederasyonun parçası olan bölgelerde yaşıyorlarsa ilan edildi. Bildiri, savaşın amacını değiştirdi. Birliği koruma mücadelesinden, hem Birliği koruma hem de köleliği ortadan kaldırma mücadelesi haline geldi. O zamanlar Lincoln'ün eyleminden herkes etkilenmemişti. Bir İngiliz lider, Lord Palmerston, Lincoln'ün yaptığı her şeyin, "gücü olmayan yerlerde köleliği ortadan kaldırırken, onu yok etme gücüne sahip olduğu yerde onu korumak" olduğunu söyledi. Palmerston haklıydı. Ama senden sonra, Özgürlük Bildirgesi'nden sonra herkes, Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde köleliğin sona ermesinin yalnızca bir zaman meselesi olduğunu biliyordu⁹⁰.

1864'te Konfederasyonda neredeyse her şey tükeniyordu - erkek. ekipman, yemek, para. Sonbahar doğu ormanlarının ağaçlarını renklendirirken, Birlik orduları savaşı sona erdirmek için harekete geçti. Kasım 1864'te General William T. Sherman liderliğindeki bir Birlik ordusu Gürcistan Konfederasyon eyaletinde yürümeye başladı. Askerleri yollarına çıkan her şeyi yok etti. Demiryollarını parçaladılar, mahsulleri ve binaları yaktılar, sığırları sürdüler. 22 Aralık'ta Savannah şehrini işgal ettiler. Konfederasyon bu kez kattan batıya doğru bölündü. Savannah'yı yakaladıktan sonra Sherman kuzeye döndü. Carolinas boyunca eşleşti, Richmond için yaptığı gibi yeniden yakıp yok etti⁹¹.

Konfederasyon başkenti, General Grant liderliğindeki başka bir Birlik ordusu nedeniyle zaten tehlikede idi. Mart 1865'e kadar. Grant neredeyse şehrin çevresini dolaşmıştı ve 2 Nisan'da Lee, ordusunu tuzağa düşmekten kurtarmak için şehri terk etmek zorunda kaldı. Dağlarda güçlü bir konumdan savaşmayı umarak güneye yürüdü. Ancak Grant dozu arkasından takip etti ve diğer Birlik askerleri Lee'nin yolunu engelledi. Lee tuzağa düştü. 9 Nisan 1865'te, Grant ile Appomattox adında küçük bir köyde bir çadırda karşılaştı ve ordusunu teslim etti. Grant, mağlup Konfederasyon askerlerine cömert davrandı. Silahlarını bıraktıktan ve bir daha Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı savaşmayacaklarına dair söz verdikten sonra, eve gitmelerine izin verdi. Onlara, "baharda çiftçilik yapmaya yardım etmek için" atlarını tutabileceklerini söyledi. Lee uzaklaşırken. Grant kapıda bir

⁸⁹ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 51.

⁹⁰ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 51.

⁹¹ BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 52.

parça tütün çiğneyerek durdu ve adamlarına şöyle dedi: "Savaş bitti. İsyancılar yine bizim vatandaşlarımız.

İç Savaş, Amerika Birleşik Devletleri'ni bağımsız bir ulus haline geldiğinden beri ikiye bölen iki soruya son cevaplar verdi. Köleliğe son verdi. 1865'te bu, Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde 13. Anayasa Değişikliği ile kaldırıldı. Ve nihayet Birleşik Devletler'in parçaları ayrılamayacak tek bir ulus olduğuna karar verdi.

Ancak savaş acı anılar bıraktı. Amerika Birleşik Devletleri daha sonra başka savaşlar yaptı, ancak hepsi kendi sınırlarının dışındaydı. İç Savaş, evde korkunç yıkıma neden oldu. Güneydeki tüm şehirler ve çiftlikler harabe halindedir. Ve bu savaşta daha önce veya sonra diğerlerinden daha fazla Amerikalı öldü. Lee, Appomattox'ta Grant'e teslim olduğunda, her iki Taraftaki ölü sayısı 635.000 idi.⁹²

Gettysburg Adresi

Pennsylvania'daki Gettysburg iki şeyle anılır. Birincisi, Temmuz 1863'te orada yapılan savaş. İkincisi, Abraham Lincoln'ün birkaç ay sonra orada yaptığı bir konuşma olan Gettysburg konuşması. 19 Kasım 1863'te Lincoln, savaş alanının bir bölümünü ulusal savaş mezarlığı olarak adanmak için Gettysburg'a gitti. Bu, bunu yaparken söylediği şeyin bir parçası: "Dört puan ve yedi yıl önce, babalarımız bu kıtaya, tüm insanların eşit davranılması önermesine adanmış yeni bir ulus getirdi. Şimdi büyük bir iç savaşın içindeyiz. , o milletin uzun süre dayanabileceğini sınamak. O savaşın büyük bir savaş alanında karşılaşılıyor. O alanın bir kısmını burada canlarını verenler, o milletin yaşayabileceği son dinlenme yeri olarak ayırmaya geldik. Ama daha geniş anlamda, adayamayız, bu zemini kutsayamayız. Burada mücadele eden, yaşayan ve ölü cesur adamlar, onu fakir gücümüzün çok üstünde kutsadılar. burada söylediklerimizi ama burada yaptıklarımızı asla unutamaz. Yaşayanlar bizim için bu ölülerin boşuna ölmeyeceğini; bu milletin, Tanrı'nın altında yeni bir özgürlük doğuşuna sahip olacağıdır. halkın yönetimi, halk tarafından, halk için bu dünyadan yok olmayacak. "

Lincoln'ün Gettysburg'daki konuşması savaşın bile daha ünlü oldu. O zamanlar, Kuzey'in ne için savaştığının bir açıklaması olarak görülüyordu. Daha sonraki yıllarda, demokratik hükümetin temel ilkelerine olan inancın hareketli bir ifadesi olarak görülmeye başlandı.⁹³

Sonuç

Amerika kıtası koloniyalizmin son aşamalarını tamamladıktan sonra başlayan bağımsızlık savaşlarından başarıyla çıktı. Bağımsızlığını her ne kadar Fransa ve İngiltere'nin ezeli rekabetine

⁹² BrO'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, p. 52.

⁹³ Bryn O'Callaghan, An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990, p. 53.

borçlu olsa da bu yeni devlet bu defa yüzyıllarca biriktirmiş olduğu negatif enerjiyi pozitif çevirebilme mücadelesini vermek zorunda kaldı. Amerikalılar kuzey ve güney olmak üzere iki ayrı oluşumun bir arada tutulamayacağına karar verdiklerinde, kölelik denilen bir büyük ayıbın üzerinden tam dört yüz yıl geçmişti ki, modern dünyada artık bu tür bir yaklaşım utanç verici bir pozisyondan başka bir şey kazandırmıyordu. Bu maskeyi çıkarıp atmak isteyince Amerika Birleşik Devletleri kendisini bir iç savaşın ortasında buldu. Köleliğin kaldırılışına büyük tepki gösteren güney eyaletleri, savaşın sonunda yenilmiş olsalar da daha uzun bir zaman köleliğin devamından yana oy kullandılar. Kuzey Amerika'da başlayan sanayileşme ve kalkınma programlarının birbiri ardına zirve yapmasına rağmen köleliği savunan bir zihniyetin bulunuşu ABD'nin hiç bitmeyecek bir başka savaşı olduğunu da göstermektedir. Irkçılık. Buna rağmen çok kısa zamanda dünyadaki bütün dengeleri alt üst edecek yeni bir devletin ortaya çıkışı tamamlanmış, Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi icabına uygun olarak icraya konulmuştur. Bu tarihten sonra ABD yeni bir demokrasi olmak yolunda hızla ilerlemeye başlamıştır.

Kaynakça

Baker, H. Robert, *The Fugitive Slave Act of 1850, Essential Civil War Curriculum*, September 2015.

Bates, Edward Craig, *The Story of the Cotton Gin*, Reprinted through the courtesy of the New England Magazine, from its issue for May, 1890, Historical Society 1899.

Benjamin N. Nance, *The Trail of Tears in Tennessee: A Study of the Routes Used During the Cherokee Removal of 1838*, (Tennessee Department of Environment and Conservation Division of Archaeology), Tennessee 2001, pp. 3-23.

Bill Howell, The Forgotten Linchpin in the Case for Statehood Equality, Utah January 2019, s.

Bouton, Archibald Lewis, *The Lincoln And Douglas Debates In The Senatorial Campaign of 1858 In Illinois, Between Abraham Lincoln And Stephen -Arnold Douglas; Containing Also Lincoln's Address At Cooper Institute*, New York 1905.

Boyer Paul S., et al., *The Enduring Vision, A History of the American People* (Lexington, MA: D.C. Heath, 1993.

Burgess, Robert W., *A Statistical Abstract Supplement Historical Statistics of the United States Colonial Times to 1957*, s. 7.

Carter, Samuel, *Cherokee Sunset: A Nation Betrayed (A Narrative of Travail and Triumph Persecution and Exile)*, III, New York 1976, pp. 253-267.

Cohn, Morris M., *The Virginia Law Register*, Oct., 1912, Vol. 18, No. 6 (Oct., 1912), pp. 401-409

David, C. W. A., *The Journal of Negro History*, Jan., 1924, Vol. 9, No. 1 (Jan., 1924), pp. 18-25

Du Bois, W. E. B., "The Negro and the American Civil War", *Science & Society*, Vol. 25, No. 4 (Dec., 1961), pp. 347-352.

Epps, Kristen Kimberly, *Bound Together: Masters And Slaves On The Kansasmissouri Border, 1825-1865*, Doctora, Kansas University 2010, s. 25-30.

Finkelman, Paul, *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 102, No. 2 (Apr., 1994), pp. 193-228.

Floyd, John, *Official Report of the John Brown's Raid Upon Harpers Ferry*, October 1859.

H. Robert Baker, "The Fugitive Slave Clause and Antebellum Constitutionalism," *Law & History Review* 30, no. 4 (November 2012), pp. 1133-74.

Hicks, Robert S., *Annual Publication of the Historical Society of Southern California* 1922, Vol. 12, No. 2 (1922), pp. 5-17.

Kekauoha Sarah, "Sacagawea: The Name That Says It All", *University of Hawai'i at Hilo - Hawai'i Community College*, Hohonu 2013, Vol. 11, s. 77-78.

Ketcham, Ralph Louis, ed., *Selected Writings of James Madison*. (Indianapolis: Hackett, 2006), pp. 286-291.

Larson, Katherine Clifford, "Asanti Daughter of Zion: The life and memory of Harriet Tubman" (2003).

Morse, E., & Morse, S., *Letters of Samuel Morse 1812*, I., *The North American Review*, 195 (679), (1912), pp. 773-787.

Ordinance for the Government of the Territory of the United States North-West of the River Ohio; 7/13/1787.

Overdyke, W. Darrell, "A Southern Family on the Missouri Frontier: Letters from Independence, 1843-1855", *The Journal of Southern History*, 17, no. 2 (May 1951).

Parkman, Francis, *There old regime mt Canada* (Frontenae ed.- Boston, 1905), Sayı: 2, pp. 102-104.

Records of the Continental and Confederation Congresses and the Constitutional Convention, 1774-1789, Record Group 360.

Rossiter, William S., *Journal of the American Statistical Association*, Mar., 1923, Vol. 18, No. 141 (Mar., 1923), pp. 561-574.

Simpson, Craig, *John Brown and Governor Wise: A New Perspective on Harpers Ferry*, (Honolulu, University of Hawaii Press, 1978).

Stephens, Kyle Massey, “To the Indian Removal Act, 1814-1830”, Doctor of Philosophy Degree The University of Tennessee, Knoxville, August 2013.

Stevens, Wayne E., *The Mississippi Valley Historical Review*, September 1916, Vol. 3, No. 2 (Sep., 1916), p. 172-202.

The Cherokee Removal: A Brief History With Documents. Edited by Theda Perdue and Michael D. Green. New York: St. Martin's Press, 1995, p.116-7.

Warner Robert M., “The Death of Zebulon M. Pike”, *The Annals of Iowa*, Vol. 33, No. 1 (Summer 1955).

Watson, Harry L., *The Wilson Quarterly* (1976-), Vol. 9, No. 4 (Autumn, 1985), pp. 100-133.

Weeks, Cf. William Earl, “War of 1812,” in Paul S. Boyer, ed., *The Oxford Guide, United States History*.(Oxford: Oxford University Press, 2001.

Whittington, Keith E., “The Road Not Taken: Dred Scott, Judicial Authority, and Political Questions”, *The Journal Of Politics*, Vol. 63, No. 2, May 2001, pp. 365–391.

Zybach, Bob, *The Great Fires: Indian Burning and Catastrophic Forest Fire Patterns of the Oregon Coast Range*, 1491-1951.